

לקוטי תורה • פרשת ויקרא • מאמר 3

לבאר הדברים ענין אדם כי יקריב מכם וענין...

”לבאר את דברי הכתוב: ‘אדם כי יקריב מכם’”

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ”ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

[/likuteitorah.com/he/likutei-torah/vayikra/3](https://likuteitorah.com/he/likutei-torah/vayikra/3)

1 לבאר הדברים ענין אדם כי יקריב מכם וענין מן הבהמה כו' תקריבו את קרבנכם. הוא כמ"ש במ"א בדי"ה בכ"ה בכסלו כי

לביאור הדברים: עניינם של "אדם כי יקריב מכם" ושל "מן הבהמה וגו' תקריבו את קרבנכם" הוא כפי שנתבאר במקום אחר, במאמר המתחיל "בכ"ה בכסלו", ש

הנה בק"ש [בקריאת שמע] יש ב"פ [ב' פעמים] מס"נ [מסירות נפש] האחד למסור נפשו באחד וקאי על נפש האלקית שהיא בבחינת ביטול באור א"ס ב"ה ממש וזהו ענין אדם

אכן, בקריאת שמע יש שתי בחינות של מסירות נפש. הראשונה היא למסור את נפשו במילה "אחד", והיא מתייחסת לנפש האלקית, שנמצאת בביטול ממש באור אין סוף ברוך הוא. וזהו פירוש "אדם,

כי יקריב מכם קרבן להוי' כי אדם העליון היינו ז"א דאצילות ומכם קאי על מס"נ [מסירות נפש] של הנפש האלקית והוא בחינת קרבן להוי' שמס"נ [שמסירות נפש] זה הוא בבחינת ה' אחד

כי יקריב מכם קרבן להוי'. האדם העליון הוא ז"א דאצילות; ו"מכם" מתייחס למסירות הנפש של הנפש האלקית, וזו בחינת "קרבן להוי'", שכן מסירות נפש זו היא בבחינת "הוי' אחד",

שהוא אור א"ס ב"ה המלוכש בז"א דאצילות שהנשמות נכללים בו בבחינת לאשתאבא בגופא דמלכא וכמ"ש בזהר פ' פינחס (דרי"ז ע"א)

שהוא אור אין סוף ברוך הוא המלוכש בז"א דאצילות, שהנשמות נכללות בו בבחינת "לאשתאבא בגופא דמלכא", ככתוב בזהר, פרשת פינחס (דף רי"ז ע"א),

ע"פ ועשב לעבודת האדם אליו אינון נשמותיהן דצדיקייא דההוא אדם שהוא ז"א דרכיב ושליט על בהמה דא שהיא בחינת מלי אכיל ואעיל לון בגויה כו'

על הפסוק "ועשב לעבודת האדם": "אלו הן נשמותיהם של הצדיקים, שאותו אדם, שהוא ז"א, הרוכב ושולט על בהמה זו, שהיא בחינת מלכות, אוכל ומכניס אותן לתוכו וכו'".

והנה אדם היינו ע"ס [עשר ספירות] דזעיר אנפין והוי' הוא אור אין סוף המלוכש בו ועל ידי בחינת לאשתאבא בגופא דמלכא שהוא ע"ס [עשר ספירות] דז"א הרי מתאחדים ג"כ בהקו מאור אין סוף שבז"א וזהו אדם

והנה, "אדם" הוא עשר הספירות דז"א, והוי' הוא אור אין סוף המלוכש בו. ועל ידי בחינת "לאשתאבא בגופא דמלכא", שהוא עשר הספירות דז"א, הנשמות מתאחדות גם עם הקו מאור אין סוף שבז"א. וזהו פירוש "אדם,

כי יקריב מכם קרבן להוי' והוא ג"כ ע"ד מ"ש בספרא דצניעותא רפ"ד ז"א אתגלייא ולא אתגלייא ובהפ"י שם בזהר הרקיע איתא כי הפנימית שלו הוא ממש עתיקא כו'

כי יקריב מכם קרבן להוי'. וזהו גם על דרך מה שנאמר בספרא דצניעותא, בתחילת פרק ד: "ז"א אתגלייא ולא אתגלייא"; ובפירוש שם, בזהר הרקיע, נאמר שהפנימיות שלו היא ממש עתיקא וכו'.

וכ"כ [וכן כתב] הרמ"ז [הרב משה זכות] בפרשת ואתחנן בד' ר"ס ע"ב פנימית עתיק שבתוך ז"א ועמ"ש במ"א בפ"י כרוב אחד מקצה מזה שהוא קצה אור א"ס שבז"א

וכך כתב גם הרמ"ז, בפרשת ואתחנן, בדף ר"ס ע"ב: פנימיות עתיק שבתוך ז"א. ועיינו במה שנתבאר במקום אחר בפירוש "כרוב אחד מקצה מזה": שזהו קצה אור אין סוף שבז"א.

והיינו כמ"ש הרמ"ז [הרב משה זכות] שם כידוע שבחינת עתיק הוא סוף עולם הא"ס ועיין באד"ר [באדרא רבא] דקל"ו ע"ב בפ"י כי לא אדם הוא וזהו אדם

זהו כפי שכתב הרמ"ז שם: "כידוע, בחינת עתיק היא סוף עולם אין סוף". ועיינו באידרא רבא, דף קל"ו ע"ב, בפירוש "כי לא אדם הוא". וזהו "אדם",

דהיינו בחינת אתגלייא דז"א כי יקריב מכם שתבא הנפש האלקית למסור נפשו בק"ש [בקריאת שמע] באחד שאז הוא קרבן להוי' שהוא בחי' פנימית דז"א בחינת עתיקא כו'.

כלומר, הבחינה הגלויה של ז"א; "כי יקריב מכם" — שהנפש האלקית תבוא למסור את נפשה בקריאת שמע, במילה "אחד", שאז היא "קרבן להוי'", שהיא בחינת פנימיות ז"א, בחינת עתיקא וכו'.

2 ועיין בזהר בהעלותך קנ"ב א' נשמתא דאמרן דא תפארת ישראל כו' ונשמתא לנשמתא דא איהו עתיקא קדישא וכולא חד.

ועיינו בזהר, פרשת בהעלותך, דף קנ"ב ע"א: "הנשמה שעליה דיברנו — זו תפארת ישראל וכו'; ונשמת הנשמה — זו עתיקא קדישא; והכול אחד".

וזהו אדם דהיינו תפארת כדכתיב כתפארת אדם. כי יקריב מכם קרבן להוי' הוא בחינת הארת ע"ק [עתיקא קדישא] המלוכש בת"ת [בתפארת] שהרי נקרא נשמתא לנשמתא כו'.

וזהו "אדם", היינו תפארת, ככתוב: "כתפארת אדם". "כי יקריב מכם קרבן להוי'" היא הבחינה של הארת עתיקא קדישא המלוכשת בתפארת, שהרי היא נקראת "נשמת הנשמה" וכו'.

3 והנה המשכה זו ואתעדל"ע [ואתערותא דלעילא] זו דאדם כי יקריב היינו ע"י עסק התורה והמצות שהתורה היא בחינת אדם זה כמבואר בזהר בהעלותך שם.

והנה, המשכה זו ואתערותא דלעילא זו של "אדם כי יקריב" נעשות באמצעות העיסוק בתורה ובמצוות, שכן התורה היא בחינת אדם זו, כפי שמבואר שם בזהר, בפרשת בהעלותך.

וזהו שהתורה נקרא עוז שהיא הנותנת כח ועוז לנפש האלקית להתגבר על חומריות הגוף ונפש הבהמית וכמ"ש במ"א ע"פ בחודש השלישי.

וזהו הטעם שהתורה נקראת "עוז": היא הנותנת כוח ועוז לנפש האלקית להתגבר על גשמיות הגוף ועל נפש הבהמית, וכפי שמבואר במקום אחר על הפסוק "בחודש השלישי".

4 ובחינ' [ובחינת / ובחינה] הב' דמס"נ [דמסירות נפש] בק"ש [בקריאת שמע] הוא בחינת וכל נפשך היינו שגם בחינת נה"ב [נפש הבהמית] תהיה בבחינת אתכפא ואתהפכא ובחינת מס"נ [מסירות נפש] זו אינו באחד אלא בבחינת ברוך שם כבוד מלכותו כו'

המדרגה השנייה של מסירות נפש בקריאת שמע היא בחינת "ובכל נפשך": כלומר, שגם נפש הבהמית תהיה במצב של הכנעה והפיכה לקדושה. מסירות נפש זו אינה בבחינת "אחד", אלא בבחינת "ברוך שם כבוד מלכותו" וכו'.

וזהו מן הבהמה כו' תקריבו את קרבנכם דקרבנכם היינו הקרבת נפש הבהמית ועלייתה בבחינת אתהפכא כו' ונמשך מן הבהמה שמדת מלכות שמתלבשת בבריאה היא בחינת שם ב"ן [שם ב"ן] בגימטריא בהמה.

וזהו "מן הבהמה... תקריבו את קרבנכם": "קרבנכם" הוא הקרבת נפש הבהמית והעלאתה בבחינת הפיכה לקדושה וכו'. והדבר נמשך "מן הבהמה", שכן מידת מלכות, כשהיא מתלבשת בעולם הבריאה, היא בחינת שם ב"ן, שערכו המספרי שווה ל"בהמה".

5 ומבחינה זו דברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד דוקא נמשך הקרבת נה"ב [נפש הבהמית].

ודווקא מבחינה זו, של "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד", נמשכת העלאת הנפש הבהמית.

וגם עלייתה אחר הבירור הוא בבחינת שם ב"ן [שם ב"ן] וכמ"ש בזהר פרשה פינחס שם בפ"י מצמיח חציר לבהמה והוא ענין התכללות נה"ב [נפש הבהמית] אחר הבירור בבחינת מל'

גם עלייתה לאחר הבירור היא בבחינת שם ב"ן, וכפי שנכתב בזהר, בפרשת פינחס שם, בפירוש הפסוק "מצמיח חציר לבהמה": זהו ענין התכללות הנפש הבהמית לאחר הבירור בבחינת מלכות,

כמו התכללות המלאכים הנקרא חציר כו' ועשב לעבודת האדם קאי על התכללות נה"א [נפש האלקית]
בז"א כנ"ל ועמ"ש במ"א בביאור ע"פ כה אמר כו' מהלכים בין העומדים מענין זה.

בדומה להתכללות המלאכים, הנקראים "חציר" וכו'; ואילו "ועשב לעבודת האדם" מתייחס להתכללות הנפש האלקית בז"א, כמוזכר לעיל. וראו גם את המבואר במקום אחר בעניין זה, בביאור הפסוק "כה אמר...": "מהלכים בין העומדים".

6 והענין כי הנה יש ב' בחינות התבוננות האחד ההתבוננות בעצמות אור א"ס ב"ה שהוא יתברך רם ונשא ואינו בגדר עלמין כלל לא בבחינת ממלא ולא בבחינת סובב

ההסבר הוא כך: יש שתי בחינות של התבוננות. הראשונה היא התבוננות בעצמות של אור אין סוף, ברוך הוא: שהוא, יתברך, רם ונישא ואינו בגדר העולמות כלל — לא בבחינת ממלא [כל העולמות] ולא בבחינת סובב [כל העולמות];

כי אני ה' לא שניתי כתיב ואין ערוך אליו יתברך אפי' [אפילו] כערך טפה מאוקיינוס ומזה נמשך המס"נ [המסירות נפש] של הנה"א [הנפש האלקית]

שכן כתוב: "אני ה' לא שניתי", ואין ערוך אליו יתברך, אפילו לא כערך טיפה לאוקיינוס. ומכאן נמשכת מסירות נפש של הנפש האלקית

(עיי' בד"ה חייב אינש לבסומי בפורי' במש"ש [במה שכתוב שם] וא"כ מהותו ועצמותו יתברך כו' המס"נ [המסירות נפש] למעלה מחיי החיים כו')

(עיינו במאמר המתחיל "חייב אינש לבסומי בפורי'", בדברים שנאמרו שם: "ואם כן, מהותו ועצמותו יתברך כו'"; מסירות הנפש שלמעלה מחיי החיים כו'),

שלפי שרשה מבחינת פנימית העולמות היינו מפנימית הכלים כמאמר טהורה היא שרשה מבחינת טהירו עלאה כו'

שכן מאחר ששורשה הוא בבחינת פנימיות העולמות, כלומר בפנימיות הכלים, כמאמר "טהורה היא" — שורשה מבחינת טהירו עלאה כו',

ע"כ היא בטלה ונכללת לגבי אור א"ס ב"ה ממש על ידי שמשכלת ומתבוננת ברוממות עצמות אור א"ס ב"ה.

לכן היא מתבטלת ונכללת ממש באור אין סוף, על ידי שהיא משיגה בשכל ומתבוננת ברוממות עצמותו של אור אין סוף, ברוך הוא.

7 וזהו ענין מפתחות הפנימית ושער החצר הפנימית הפונה קדים כו' שיומשך התפעלות בנפש שתתפעל

מאור א"ס ב"ה ממש שנקרא קדמונו של עולם שאינו בגדר ממכ"ע [ממלא כל עלמין] וסכ"ע [וסובב כל עלמין].

וזהו ענינם של "המפתחות הפנימיות" ושל "שער החצר הפנימית הפונה מזרחה (קדים)" וכו': שתעורר הנפש, כך שתתפעל מאור אין סוף עצמו, ברוך הוא, הנקרא "קדמונו של עולם", שאינו בגדר ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין.

וזהו אדם העליון ז"א דאצילות כי יקריב מכם שיומשך המס"נ [המסירות נפש] בנפש האלקית קרבן להוי' שהוא מהתבוננות רוממות עצמות אור א"ס ב"ה שהארה מזה מלובש בז"א כנ"ל והבחינה ה' בהתבוננות הוא נקרא מפתחות החיצוניות

וזהו [פירוש] "אדם", האדם העליון, ז"א שבאצילות, "כי יקריב מכם": שתימשך בנפש האלקית מסירות נפש, "קרבן להוי'", הבאה מהתבוננות ברוממות עצמות אור אין סוף, ברוך הוא, שהארה ממנו מלובשת בז"א, כנזכר לעיל. ובחינת ההתבוננות השנייה נקראת "המפתחות החיצוניות",

שהוא להתבונן איך הוא יתברך ממכ"ע [ממלא כל עלמין] אתה עשית את השמים ושמי השמים יוצר משרתים ואשר משרתיו כו'

והיא ההתבוננות בכך שהוא יתברך ממלא כל עלמין: "אתה עשית את השמים ושמי השמים..."; "יוצר משרתים ואשר משרתיו...". וכו';

שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה (כמ"ש במ"א בד"ה כי תשמע בקול וסד"ה וספרתם לכם דגבי חג השבועות בענין שעורה וחטה כו' ע"ש)

"שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה" (כמבואר במקום אחר, במאמר המתחיל "כי תשמע בקול" ובסוף המאמר המתחיל "וספרתם לכם", על חג השבועות, בענין שעורה וחטה וכו'; עיינו שם).

והוא מבחינת מדת מלכותו ית' שנקרא שם שאינו אלא זיו והארה וכו' וסכ"ע [ממלא כל עלמין] וסכ"ע [וסובב כל עלמין] הכל נקרא בחינת שמו בלבד כו'

וזהו מצד בחינת מדת מלכותו יתברך, הנקראת "שם", שהרי היא רק זיו והארה. וכידוע, בחינות ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין נקראות כולן רק בחינת שמו בלבד וכו',

וכמבואר במ"א בפ"א אל תקרי שמות אלא שמות כו' (עיי' בד"ה ובבואה לפני המלך כו')

וכמבואר במקום אחר בפירוש "אל תקרי שמות אלא שמות" וכו' (עיינו במאמר המתחיל "ובבואה לפני המלך" וכו').

והנה מבחינת התבוננות זו יומשך בחינת אתהפכא דנה"ב [דנפש הבהמית] שלהיות הנה"ב [הנפש הבהמית] היא ירדה במדרגות תחתונות אשר שם מסכים מבדילים ע"כ לא תקלט בה ההתפעלות

והנה מבחינת התבוננות זו נמשכת בחינת אתהפכא בנפש הבהמית. מכיוון שנפש הבהמית ירדה למדרגות תחתונות, שבהן יש מסכים מבדילים, ההתפעלות אינה נקלטת בה,

אלא דייקא ע"י התבוננות מבחי" זו איך שהיש ודבר נפרד הוא בטל לגבי בחינת הזיו המחיה אותו כו' אלא דווקא כאמצעות התבוננות מבחינה זו, כיצד היש והדבר הנפרד בטל לגבי הזיו המחיה אותו וכו'.

וכמ"ש במ"א בפ"י כי תצא למלחמה על אויביך שלנצח כח המתאווה שבנפש הבהמית תהיה בבחינת על אויביך

כפי שמוסבר במקום אחר על הפסוק "כי תצא למלחמה על אויביך": כדי להתגבר על כוח התאווה שבנפש הבהמית, [המלחמה] צריכה להתנהל במדרגה של "מעל אויביך",

דהיינו להתבונן בבחינת שרשה שלמעלה שהוא מבחינת מרכבה עליונה שבקדושה כו' שהוא ג"כ בחינת מן הבהמה תקריבו

כלומר, להתבונן בשורשה שלמעלה, שמקורה במדרגת המרכבה העליונה שבקדושה וכו'; וגם זו בחינת "מן הבהמה... תקריבו".

(ועמ"ש סד"ה וכל העם רואים כו'. בענין ויעמדו מרחוק ובענין ומכרכים אותך יתברך שמך כו' שנזכר ג"כ קרוב לענין זה) וזהו מן הבהמה כו' תקריבו כי

(ועיינו במה שמבואר בסוף המאמר הפותח במילים "וכל העם רואים" וכו', בענין "ויעמדו מרחוק" ובענין "ומכרכים אותך יתברך שמך" וכו', שגם בו נדון עניין הקרוב לענין זה.) וזהו "מן הבהמה... תקריבו", כי

הנה כתיב רוח הבהמה היורדת היא למטה שבחינת התפשטות הארת האלקות הנמשך להחיות עולמות בי"ע נקרא רוח הבהמה שם ב"ן [שם ב"ן] מאחר שבאמת אין ערוך כלל לנברא עם הבורא

הרי נאמר: "רוח הבהמה היורדת היא למטה". התפשטות הארת האלקות הנמשכת להחיות את עולמות בריאה, יצירה ועשיה נקראת "רוח הבהמה", שם ב"ן (52), משום שבאמת אין כל ערך בין הנברא לבורא,

כי הנברא הוא בעל גבול מחודש והבורא הוא בלתי בע"ג [בעלי גבול / בעל גבול] אין לו תחלה ואין לו תכלה.

שהרי הנברא מוגבל ונברא מחדש, ואילו הבורא אינו בעל גבול; אין לו ראשית ואין לו תכלית.

8 ולכן המשכת האור והחיות להתהוות הבעל גבול מהבלתי בע"ג [בעלי גבול / בעל גבול] הוא תכלית הירידה

שאינ כמוה ואפילו נבראים היותר נעלים כמו נשמות ומלאכים

לכן, הורדת האור והחיות כדי שהמוגבל יתהווה מן הבלתי־מוגבל היא הירידה הגדולה ביותר, שאין ירידה הדומה לה. וגם אצל הנבראים הנעלים ביותר, כגון נשמות ומלאכים,

הנה ירידה גדולה לבחינת הזיו לירד מבחינת התכללותו במאור להיות זיו והארה ושיהיו נהניו מזיו כו' משא"כ כשהיה כלול במאור ע"ד המלך המרומם לבדו כו'

יש ירידה גדולה בכך שהזיו יורד מהיותו כלול במאור ונעשה זיו והארה, כדי שיוכלו ליהנות מן הזיו וכו'. לא כך היה כאשר היה כלול במאור, בדומה ל"המלך המרומם לבדו" וכו'.

ולכן נקרא בחינת מלי' היורדת לבי"ע רוח הבהמה היורדת למטה בחינת שם ב"ן [שם ב"ן] כמו שאין ערוך בין החי למדבר כו'

לכן בחינת מלכות היורדת לבריאה, יצירה ועשיה נקראת "רוח הבהמה היורדת למטה", בחינת שם ב"ן; כשם שאין ערך בין החי למדבר וכו'.

ועמ"ש בד"ה והניף את העומר ועיין בזהר פ' ויחי דרל"ט ע"א כד נחית ואזיל כו' ולכן

ועיין במה שנתבאר במאמר המתחיל "והניף את העומר"; וכן בזהר, פרשת ויחי, דף רל"ט ע"א: "כד נחית ואזיל" וכו'. ולכן,

הנה התפעלות הנפש מבחי' זו נקרא מן הבהמה תקריבו כו' והיינו שמבחינת התבוננות דברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד ומענין שתיים לפניה דק"ש [דקריאת שמע]

התעוררות הנפש מבחינה זו נקראת "מן הבהמה תקריבו" וכו'. כלומר, היא באה מההתבוננות ב"ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד", ומענין שתי הברכות שלפני קריאת שמע,

דהיינו מהתבוננות התפעלות העצומה של המלאכים וחיות הקודש מזה נמשך בחינת ובכל נפשך אתכפיא ואתהפכא דנפש הבהמית כו'.

כלומר, מההתבוננות בהתפעלות העצומה של המלאכים וחיות הקודש; מכך נמשכת בחינת "ובכל נפשך" — הכפפתה והפיכתה של הנפש הבהמית וכו'.

9 והנה בעליי [בעלייה] נפש הבהמית ג"כ להתכלל באור א"ס ב"ה נעשה יתרון מבהתכללות נה"א [נפש

האלקית] לבד כענין במקום שבע"ת [שבעלי תשובה] עומדים כו'

והנה, כאשר גם הנפש הבהמית עולה ונכללת באור אין סוף, ברוך הוא, נוצר יתרון על פני הכללתה של הנפש האלקית לבדה, בדומה לענין "במקום שבעלי תשובה עומדים" וכו'.

וכנודע דשם ב"ן [שם ב"ן] לאחר הבירור הוא למעלה משם מ"ה [שם מ"ה] שהוא בחינת אדם. וזהו ענין א"ח [אשת חיל] עט"ב [עטרת בעלה].

וכידוע, שם ב"ן, לאחר הבירור, נעלה משם מ"ה, שהוא בחינת "אדם". וזהו פירוש "אשת חיל עטרת בעלה".

וזהו שבאדם כי יקריב מכם נאמר קרבן להוי' ואח"כ במן הבהמה מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם כתיב יקריב אותו לרצונו לפני הוי'.

וזהו הטעם שעל "אדם כי יקריב מכם" נאמר "קרבן להוי'", ואילו לאחר מכן, על "מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם", נאמר "יקריב אותו לרצונו לפני הוי'":

דהיינו מקור בחינת הוי' שמשם נמשך להיות התהוות בחינת הוי'. וזה היה ענין דם התמיד צפונה לפני הוי' וכמ"ש במ"א בד"ה בכ"ה בכסלו הני"ל.

כלומר, מקור בחינת הוי', שממנו נמשכת התהוותה של בחינת הוי'. וזהו ענין דם קרבן התמיד, "צפונה לפני הוי'", כפי שנתבאר במקום אחר, במאמר המתחיל "בכ"ה בכסלו" שהוזכר לעיל.

(ועיין בזהר ויחי דרל"ט ע"ב מ"ש ע"פ זה). ומה שיש להבין עוד דהא כללות ענין הקרבנות הוא לפי

(וראו בזהר, ויחי, רל"ט ע"ב, מה שנאמר על פסוק זה.) ועוד יש להבין: הרי ענין הקרבנות בכללותו הוא משום

שהם משכ"כ [משכירת הכלים] שנפלו ועיקרם מעולם התהו לכך כשמתבררים ומתעלים הם בחינת ריח ניחוח. וזה יתכן ג"כ בבירור נה"כ [נפש הבהמית] שבאדם ששרשה ג"כ מעולם התהו.

שהם משכירת הכלים שנפלו, ועיקר שורשם מעולם התהו; לכן, כאשר הם מתבררים ומתעלים, הם בבחינת "ריח ניחוח". והדבר מתאים גם לבירור הנפש הבהמית שבאדם, שגם שורשה מעולם התהו.

אבל על בחינת מס"נ [מסירות נפש] של הנפש האלקית ששרשה מעולם התיקון מז"א דאצי' לכאורה קשה למה יקרא בחינה זו יקריב מכם קרבן כו'

אבל בנוגע לבחינת מסירות הנפש של הנפש האלקית, ששרשה מעולם התיקון, מז"א דאצילות, לכאורה קשה: מדוע נקראת בחינה זו "יקריב מכם קרבן" וכו'?

הנה כבר נת' [נתבאר] ענין זה במ"א בפי יתרו בד"ה להבין ביאור ענין האבות הן הן המרכבה ע"ש ועמ"ש בד"ה אני ישנה גבי רעיתי:

ענין זה כבר נתבאר במקום אחר, בפרשת יתרו, במאמר המתחיל "להבין ביאור ענין האבות הן הן המרכבה"; עיינו שם. וראו גם מה שנתבאר במאמר המתחיל "אני ישנה", בענין "רעיתי".

10 ב והנה זהו פי' א' דמ"ש מן הבהמה קאי על קרבנכם וכפי' הזהר פרשה ויחי הנ"ל ויש אופן אחר והוא עפמ"ש [על פי מה שכתוב] בספרא דצניעותא רפ"ד אדם ובהמה תושיע ה'.

2. והנה זהו פירוש אחד של הכתוב, ש"מ מן הבהמה" מוסב על "קרבנכם", בהתאם לפירוש הזוהר בפרשת ויחי שהובא לעיל. ויש דרך נוספת, על פי מה שכתוב בספרא דצניעותא, בתחילת פרק ד: "אדם ובהמה תושיע ה'".

חד בכלל דאחרא משתכחא. בהמה בכלל דאדם. אדם כי יקריב מכם קרבן לה' מן הבהמה. "האחד נמצא בתוך הכללות של האחר: הבהמה בתוך הכללות של האדם. 'אדם כי יקריב מכם קרבן לה' מן הבהמה': משום דאתכליל בכלל דאדם עכ"ל [עד כאן לשונו] ובההר הרקיע שם פי' דהכוונה בזה כי הפסוק קשה להולמו.

משום שהיא כלולה באדם". עד כאן לשונו. ובההר הרקיע שם מפרש שכוונת הדברים היא שהפסוק קשה להבנה:

תחלה אמר מכם משמע מגופו של אדם והדר אמר מן הבהמה (ולפמ"ש [ולפי מה שכתוב] לעיל ג"כ מתורץ קושיא זו)

תחילה נאמר "מכם", שמשמעו מגופו של האדם, ולאחר מכן נאמר "מן הבהמה". (ועל פי מה שכתב לעיל מתיישבת גם קושיא זו.)

והענין הוא כי בהמה גימטריא ב"ן [שם ב"ן] והוא ממש מצלעותיו של אדם כי אדם גי' [גימטריא] מ"ה [שם מ"ה] שהוא שם הוי' ומיליו י"ט גימטריא חוה שהוא מל' שם ב"ן [שם ב"ן] עכ"ד [עד כאן דבריו].

והענין הוא שבהמה עולה בגימטריה ב"ן, והיא ממש מצלעותיו של אדם; כי אדם עולה בגימטריה מ"ה, שהוא שם הוי', והמילוי שלו הוא תשע-עשרה — הגימטריה של חוה, שהיא מלכות, שם ב"ן. עד כאן דבריו.

ועיין מענין חוה בפי' בראשית ד"ה להבין ענין הברכות. נמצא לפי' הספרא דצניעותא מן הבהמה היינו ג"כ בכלל בחינת כי יקריב מכם.

ועיינו בענין חוה בפרשת בראשית, במאמר המתחיל "להבין ענין הברכות". נמצא שלפי פירוש הספרא דצניעותא, "מן הבהמה" כלול גם הוא בבחינת "כי יקריב מכם";

דהיינו משום שגם הנה"א [הנפש האלקית] אע"פ [אף על פי] שעיקרה בחינת אדם שם מ"ה [שם מ"ה] אעפ"כ [אף על פי כן] כלולה ג"כ מבחינת ב"ן [שם ב"ן] וכמשנ"ת [וכמו שנתבאר] בפי' בלק בביאור ע"פ מי מנה ע"ש.

כלומר, משום שגם הנפש האלקית, אף שעיקרה בבחינת אדם, שם מ"ה, כלולה גם היא מבחינת ב"ן, כפי שנתבאר בפרשת בלק בביאור על הפסוק "מי מנה"; עיינו שם.

וז"ש [וזהו שכתוב] וזרעתי את בית ישראל כו' זרע אדם וזרע בהמה (בירמ"י [בירמיה] סי' ל"א) דהיינו שגם בנה"א [בנפש האלקית] עצמה יש מבחינת בהמה שהוא שם ב"ן [שם ב"ן].

וזהו שנאמר: "וזרעתי את בית ישראל וגו' זרע אדם וזרע בהמה" (בירמיהו, פרק לא): כלומר, שגם בנפש האלקית עצמה יש מבחינת "בהמה", שהיא שם ב"ן.

כי הנשמות נולדו מזיווג זו"ן [זעיר אנפין ונוקבא] שהם בחינת מ"ה [שם מ"ה] וב"ן [ושם ב"ן] א"כ כלולים משני הבחינות (וכמ"ש במ"א בד"ה כי תצא בענין וראית בשביה אשת יפ"ת [יפת תאר] כו')

שהרי הנשמות נולדות מן הזיווג של ז"א ונוקבא, שהם בחינות מ"ה וב"ן; אם כן, הן כלולות משתי הבחינות (כפי שמבואר במקום אחר, במאמר המתחיל "כי תצא", בענין "וראית בשביה אשת יפת תואר" וכו',

שיש בהנשמה ב' בחינות יפ"ת [יפת תאר] ואשת יפ"ת [יפת תאר] שהם בחינות דו"ן [דכר ונוקבא] וזהו ענין בצלמו בצלם אלקים כו' ע"ש) ועיין בפי' נשא דקמ"ז ע"א ע"פ צאן מרעיתי אדם אתם.

שבנשמה יש שתי בחינות: "יפת תואר" ו"אשת יפת תואר", שהן בחינות זכר ונקבה; וזהו פירוש "בצלמו, בצלם אלקים" וכו'; עיינו שם). ועיינו בפרשת נשא, דף קמ"ז ע"א, על הפסוק "צאן מרעיתי, צאן מרעיתי, אדם אתם".

וביאור ענין ב' בחינות אלו בעבודת ה' עפמ"ש [על פי מה שכתוב] בד"ה רני ושמחי בפי' וצדקתך ירננו שהמלאכים אין השגתם רק בבחינת מלכות. אבל הנשמות יש להן עבודה נוספת כו'.

ביאור שתי הבחינות האלה בעבודת ה' הוא על פי המבואר במאמר המתחיל "רני ושמחי", בפירוש "וצדקתך ירננו": השגת המלאכים היא רק בבחינת מלכות, ואילו לנשמות יש עבודה נוספת וכו'.

11 והנה המלאכים נקראו בשם בהמ' וכמ"ש בביאור ע"פ ואלה המשפטים שלגבי מעלה נחשב בלי דעת הגם שלגבי מטה נחשב הדעת גדול.

והנה המלאכים נקראים בשם "בהמה", כפי שמוסבר בביאור על הפסוק "ואלה המשפטים": ביחס למעלה הם נחשבים כחסרי דעת, אף שלגבי מטה דעתם נחשבת גדולה.

והיינו מפני היות השגתם רק בבחינת מל'. והנה בנשמות ישראל יש ג"כ בחינה זו וזהו אחרי ה' ילכו כאריה ישאג כמו פני אריה שבמרכבה.

וזה מפני שהשגתם היא רק בבחינת מלכות. והנה גם בנשמות ישראל יש בחינה זו, וזהו "אחרי ה' ילכו, כאריה ישאג" — בדומה לפני האריה שבמרכבה.

אכן יש בהם עוד בחינה עליונה יותר והיינו ע"י התורה בחינת אדם ועמ"ש בד"ה אתם נצבים ומ"ש בד"ה חכלילי עינים מיין בפ"י נכנס

אכן, יש בהן בחינה עליונה נוספת, והיא באה באמצעות התורה, בחינת אדם. וראו מה שמבואר במאמר המתחיל "אתם נצבים", וכן מה שמבואר במאמר המתחיל "חכלילי עינים מיין", בפירוש "נכנס

יין יצא סוד שע"י יינה של תורה נתגלה בחינת אהבה רבה המוסתרת בנפש כו' וזהו מכם מן הבהמה כו' וזהו ענין ויחד לבבנו.

יין יצא סוד: שעל ידי יינה של תורה מתגלה האהבה רבה המוסתרת בנפש וכו'. וזהו "מכם מן הבהמה" וכו', וזהו ענין "ויחד לבבנו".

12 ובמ"א בביאור ע"פ מי מנה עפר יעקב נתבאר פ"י ויחד לבבנו כי יש ב' בחינות ברעותא דליבא פנימית וחיצונית.

ובמקום אחר, בביאור הפסוק "מי מנה עפר יעקב", מוסבר פירוש הבקשה "ויחד לבבנו": ברצון הלב יש שתי בחינות — פנימיות וחיצונית.

פנימית נקודת הלב היא בחי' אהבה רבה שלמעלה מהטעם והדעת המושג ובאה מלמעלה בבחינת מתנה

פנימיות הלב, נקודת הלב, היא בחינת אהבה רבה, שלמעלה מהטעם ומהדעת המושגת; היא באה מלמעלה, בבחינת מתנה.

והיא מבחינת שם מ"ה [שם מ"ה] ומרומז בדברי חז"ל [חכמינו זכרונם לברכה] איזהו שוטה המאבד מ"ה [שם מ"ה]

שנותנים לו וחיצונית הלב הוא הנלקח מן הדעת וההתבוננות איך שמלכותך מלכות כל עולמים כו'

אהבה זו היא מבחינת שם מ"ה, והיא נרמזת בדברי חז"ל: "איזהו שוטה? המאבד מ"ה שנותנים לו". חיצונית הלב היא האהבה הנובעת מן הדעת ומההתבוננות בכך ש"מלכותך מלכות כל עולמים" וכו'.

וזהו ענין שם ב"ן [שם ב"ן] כנודע שכנגד הדעת יש לעומת זה וזהו ענין עה"ד [עץ הדעת] טו"ר [טוב ורע] כי בז' מלכין דתהו בלע הוא מבחינת דעת שנפל בשבירת הכלים כו'

וזהו עניינו של שם ב"ן. כידוע, כנגד הדעת יש גם את הצד שכנגד, וזהו עניינו של עץ הדעת טוב ורע; שהרי בין שבעת מלכי התוהו, בלע הוא מבחינת הדעת שנפלה בשבירת הכלים וכו'.

משא"כ בחכמה שלמעלה מהדעת כתיב ימותו ולא בחכמה שהוא למעלה משבה"כ [משבירת הכלים] עץ החיים וחכמה כח מ"ה [מה].

אך לא כך בחכמה, שלמעלה מן הדעת. עליה נאמר "ימותו ולא בחכמה", שכן היא למעלה משבירת הכלים — בחינת עץ החיים; וחכמה היא כוח מ"ה.

13 וצ"ל ויחד לבבנו שיהיה נכלל בחינת חיצוניות הרצון בבחינת פנימי [פנימיות / פנימית] הרצון והיינו

בירור ב"ן [שם ב"ן] והתכללותו במ"ה [בשם מ"ה]

ויש להבין את "ויחד לבבנו": שהחיצוניות של הרצון תיכלל בפנימיות הרצון; וזהו בירור ב"ן והכללתו במ"ה.

וזהו כי יקריב מכם כו' מן הבהמה כו' מ"ה [שם מ"ה] וב"ן [ושם ב"ן] שבנפש האלקית ועמ"ש ע"פ והקרבנות עולה אשה.

וזהו "כי יקריב מכם... מן הבהמה...": מ"ה וב"ן שבנפש האלקית. ועיינו במה שנתבאר על הפסוק "והקרבנות עולה אשה".

ועיין עוד במ"ש במ"א ע"פ שיר השירים בענין ב' בחינות כלה שכינתא עילאה ושכינתא תתאה והיינו ג"כ ב' בחינות אלו שבנפש האלקית.

ועיינו עוד במה שנתבאר במקום אחר על הפסוק "שיר השירים", בעניין שתי בחינות של "כלה" — השכינה העליונה והשכינה התחתונה; וגם הן שתי הבחינות הללו שבנפש האלקית.

(גם מ"ש בפי' כי תשא ע"פ שמאלו תחת לראשי כו' בענין ההפרש בין עבודת ניצוץ הנשמה המתפשט ומתלבש בתוך הגוף שזהו בחינת בכל לבבך כו')

(וכן במה שנתבאר בפרשת כי תשא על הפסוק "שמאלו תחת לראשי" וכו', בעניין ההבדל בין עבודת ניצוץ הנשמה, המתפשט ומתלבש בתוך הגוף, שהיא בחינת "בכל לבבך" וכו',

משא"כ בחינת בכל מאודך הוא בחי' עבודת עיקר הנשמה כו' והיינו שצ"ל ע"ד ויחד לבכנו וכמבואר
ענין זה ג"כ סד"ה להבין ענין הברכות)

ואילו בחינת "בכל מאודך" היא עבודת עצם הנשמה וכו'; כלומר, הדבר צריך להיות באופן של "ויחד לבכנו". עניין
זה מבואר גם בסוף המאמר הפותח במילים "להבין עניין הברכות".

ואח"כ כתיב מן הבקר ומן הצאן זהו בירור נה"ב [נפש הבהמית] שבאדם ששרשה לוקחה מחיות המרכבה
שנק' שנים עשר בקר כו':

ואחר כך נאמר "מן הבקר ומן הצאן": זהו בירור הנפש הבהמית שבאדם, ששרשה נלקח מחיות המרכבה, הנקראות
"שנים עשר בקר" וכו'.

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Likkutei Torah: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. מותר להעתיק, להדפיס ולהפיץ בחינם, בציון Kehot Publication Society ו־likuteitorah.com; אסור למכור.
/https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). למה ללמוד, וברכות הרבי: /likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיזם חינוכי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך /likuteitorah.com/he/likutei-torah/vayikra/3

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק